

M. POIARES MADURO

FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA

Az ismertetés napja: 2004. május 18.¹

1. A jelen kereset arra irányul, hogy a Bíróság állapítsa meg, hogy az Olasz Köztársaság — azzal, hogy elfogadta a „decreto 5 febbraio 1998 sull'individuazione dei rifiuti non pericolosi sottoposti alle procedure semplificate di recupero ai sensi degli articoli 31 e 33 del decreto legislativo 5 febbraio 1997, n° 22”-t (az 1997. február 5-i 22. sz. rendelet 31. és 33. cikke szerinti egyszerűsített hasznosítási eljárás alá tartozó nem veszélyes hulladékok azonosításáról szóló, 1998. február 5-i rendelet) — nem teljesítette a 91/156/EGK² irányelv által módosított 75/442/EGK³ irányelv 1., 9., 10. és 11. cikkéből, valamint a 91/689/EGK⁴ irányelv 3. cikkéből eredő kötelezettségeit.⁵

intézkedések elfogadását, előmozdítsa a hulladékok hasznosítását, és ha ez nem lehetséges, gondoskodjék a hulladékok ártalmatlanításáról.⁶ Az irányelv többek között előírja, hogy valamennyi, hasznosítási műveletet végezni kívánó létesítmény és vállalkozás köteles az illetékes hatóság előzetes engedélyét beszerezni.⁷ Az engedélyeztetéstől csak a nevezett irányelv 11. cikkében előírt feltételek esetén lehet eltekinteni.

I — A jogi háttér

2. A 75/442 irányelv célja az, hogy ösztönözze a hulladék keletkezését csökkentő

3. A 91/689 irányelv célja, hogy közelítse a tagállamok veszélyes hulladékokkal történő, ellenőrzött körülmények közötti gazdálkodásra vonatkozó jogszabályait.⁸ A tagállamok a nem veszélyes hulladékokhoz képest mind a hasznosítás, mind az ártalmatlanítás tekintetében szigorúbb szabályoknak vannak alávetve.⁹ Fontos tehát a veszélyes és a nem veszélyes hulladékok pontos elhatárolása. A 91/689 irányelv 1. cikkének (4) bekezdése úgy határozza meg a veszélyes hulladékokat,

1 — Eredeti nyelv: portugál.

2 — A 75/442 irányelvet módosító, 1991. március 18-i tanácsi irányelv (HL L 78., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 2. kötet, 3. o.).

3 — A hulladékokról szóló, 1975. július 15-i tanácsi irányelv (HL L 194., 39. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 1. kötet, 23. o., a továbbiakban: 75/442 irányelv).

4 — A veszélyes hulladékokról szóló, 1991. december 12-i tanácsi irányelv (HL L 377., 20. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. kötet, 2. fejezet, 78. o.).

5 — GURI 88. sz., 1998. április 16., továbbiakban: a vitatott rendelet.

6 — A 75/442 irányelv negyedik preambulumbekzdése.

7 — A 75/442 irányelv 10. cikke.

8 — A 91/689 irányelv 1. cikke.

9 — A 91/689 irányelv negyedik preambulumbekzdése.

mint amelyek a nevezett irányelv I–III. mellékletében található „jegyzékben szerepel[nek]”. Ezt a jegyzéket a 94/904/EK határozat állapította meg.¹⁰

tott rendelet elfogadásával az Olasz Köztársaság megszegte a 75/442 irányelv 1., 9., 10. és 11. cikkéből, valamint a 91/689 irányelv 3. cikkéből eredő kötelezettségeit.

4. A hulladékok ártalmatlanításának és hasznosításának fogalmát a 75/442 irányelv 1. cikkének e) és f) pontja határozza meg, és azokat külön-külön pontosítja az irányelv — 96/350/EK határozat¹¹ által megállapított — II. A. és II. B. melléklete.

7. 2000. május 3-i, illetve 26-i válaszlevelében az Olasz Köztársaság a Bizottság által emelt négy kifogás közül csak háromra adott választ. A Bizottság úgy döntött, hogy a hasznosítási műveletekkel kapcsolatos harmadik kérdésben egyelőre nem hoz határozatot, mivel még tart az Olasz Köztársaság által szolgáltatott információk vizsgálata.

5. A vitatott rendelet a 75/442 és 91/689 irányelvet ülteti át a nemzeti jogrendbe.

8. A Bizottság 2001. április 11-én indoklással ellátott véleményt küldött az olasz kormányhoz, amelyben felszólította, hogy két hónapon belül hozza meg a véleményben foglaltaknak való megfeleléshez szükséges intézkedéseket. Az olasz hatóságok 2001. augusztus 17-i levelükben küldték meg a választ.

II — A tényállás és a pert megelőző eljárás

6. 2000. február 28-án az Európai Közösségek Bizottsága az EK 226. cikk szerinti felszólító levél útján értesítette az olasz hatóságokat, hogy álláspontja szerint a vita-

9. Mivel ez a válasz nem győzte meg a Bizottságot, megindította a jelen keresetet, amelyet három kifogásra alapoz. Először azt rója fel az Olasz Köztársaságnak, hogy a nem veszélyes hulladékokat hasznosító létesítményeket és vállalkozásokat anélkül mentesíti az engedélyeztetési kötelezettség alól, hogy a mentesítést alávetné a 75/442 irányelv 4., 10. és 11. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételeket teljesítésének. A Bizottság azt is felrója az olasz kormányhoz, hogy nem határozta meg pontosan az engedélyeztetési kötelezettség alól mentesített hulladékok fajtáit, és ezáltal megsértette a 91/689 irányelv 3. cikkét. Végül az Olasz Köztársaság

10 — A veszélyes hulladékok jegyzékének a 91/689 irányelv 1. cikke (4) bekezdésének értelmében történő meghatározásáról szóló, 1994. december 22-i tanácsi határozat (HL L 356., 14. o.). E határozatot a hulladékjegyzéknek a hulladékokról szóló 75/442/EGK tanácsi irányelv 1. cikkének a) pontja értelmében történő meghatározásáról szóló 94/3/EK határozat, valamint a veszélyes hulladékok jegyzékének a veszélyes hulladékokról szóló 91/689/EGK tanácsi irányelv 1. cikkének (4) bekezdése értelmében történő meghatározásáról szóló 94/904/EK tanácsi határozat felváltásáról szóló, 2000. május 3-i, 2000/532/EK bizottsági határozat (HL L 226., 3. o.; magyar nyelvű kiadás 15. kötet, 5. fejezet, 151. o.) 2002. január 1-jétől hatályon kívül helyezte.

11 — Az 1996. május 24-i bizottsági határozat (HL L 135., 32. o.; magyar nyelvű kiadás 15. kötet, 3. fejezet, 59. o.).

egyes, valójában ártalmatlanításnak minősülő műveleteket „környezethasznosítónak” minősített, és ezzel megsértette a 75/442 irányelv az 1. cikkének e) és f) pontjával együttesen értelmezendő 9. és 11. cikkeit. Az alábbiakban egymás után megvizsgáljuk mindhárom kifogást, minden esetben megjelölve a vonatkozó jogi hátteret.

III — Álláspont

10. Mindenekelőtt megemlítendő, hogy az Olasz Köztársaság közvetve vitatja a kereset elfogadhatóságát, mivel a kereset szerinte csak az irányelv átültetése során a tagállamok kizárólagos hatáskörébe tartozó „eljárásokat és szabályokat” érint. Az érvelés valójában a 75/442 irányelvben meghatározott rendelkezések értelmezésére irányul, azonban a kötelezettségszegés megállapítására irányuló kereset elfogadhatósága nem tűnik kétségesnek.

A — A mennyiség fogalma a 75/442 irányelv 11. cikke alapján

11. Az első kifogás szempontjából releváns rendelkezések a következők: a 75/442 irányelv 4. és 11. cikke, valamint a vitatott rendelet 7. cikke.

12. A 75/442 irányelv 11. cikkének (1) bekezdése akkor teszi lehetővé, hogy hasznosítási művelet elvégzéséhez a vállalkozások és létesítmények mentesüljenek az előzetes engedélyeztetési kötelezettség alól:

„— ha az illetékes hatóságok általános szabályokat fogadtak el valamennyi tevékenységtípusra, amelyekben meg vannak jelölve a hulladékok típusai és mennyiségei, valamint azok a feltételek, amelyek mellett a kérdéses tevékenységet mentesíteni lehet az engedélyezési kötelezettség alól; és

— ha a hulladékok típusa vagy mennyisége és ártalmatlanításuk vagy hasznosításuk módja olyan, hogy az kielégíti a 4. cikkben megszabott feltételeket”.

13. A 75/442 irányelv 4. cikke általános jelleggel kimondja, hogy „a hulladék hasznosítása vagy ártalmatlanítása az emberi egészség veszélyeztetése, valamint anélkül történjen, hogy olyan folyamatokat vagy módszereket használnának, amelyek veszélyesek lehetnek a környezetre, így különösen ne jelentsen kockázatot a vízre, levegőre, talajra, növény- és állatvilágra, ne okozzon kellemetlen zajt vagy szagot, ne befolyásolja hátrányosan a tájképet vagy a különleges érdeklődésre számot tartó helyeket”.

14. A vitatott rendelet 7. cikke azokat a feltételeket ülteti át, amelyek alapján mentesítést lehet adni: „[a] mellékletben kifejezetten előírt rendelkezések sérelme nélkül a jelen rendelet által szabályozott hasznosítási tevékenység keretében felhasználható maximális éves hulladékmennyiséget annak a létesítménynek az éves feldolgozóképesége alapján kell meghatározni, amelyben a tevékenységet végzik, a felhasznált nyersanyag mennyiségének levonásával, és ügyelni kell arra, hogy a tevékenység ne jelentsen semmiféle veszélyt az emberi egészségre és a környezetre. [...] Az energetikai hasznosítási eljárással kapcsolatban a maximális hulladékmennyiség meghatározására a hulladék fűtőértéke, az energetikai hasznosítást végző létesítmény névleges hőteljesítménye és az egyes hasznosítást végző létesítmények becsült működési időtartama alapján kerül sor. A felhasználásra szánt éves hulladékmennyiséget a tevékenység megkezdéséről szóló közleményben kell megjelölni, kiemelve a jelen cikkben meghatározott feltételek tiszteletben tartását”.

15. A vitatott rendelet tehát a vállalkozások sajátosságait figyelembe vevő számítási rendszert, és nem abszolút értékben meghatározott küszöböt vezet be. A Bizottság — amelynek álláspontja szerint a küszöböt a 75/442 irányelv 11. cikke alapján tevékenységenként kell meghatározni — pontosan ezt bírálja.

16. A Bizottság több bírálatot is megfogalmaz a vitatott rendelettel szemben. Szerinte a rendelt olyan helyzetet teremt, amely kizárja az általános eljárás alkalmazását, és a hasznosított hulladék mennyiségétől függetlenül minden vállalkozás élhet az engedélyeztetés alóli mentességgel. Ilyen körülmények között tehát nem biztosítható a 75/442 irányelv 4. cikkében foglalt feltételek tiszteletben tartása. Továbbá ha a tagállamok az engedélyeztetés alóli mentesítés túlzottan eltérő rendszereit vezetnék be, a Bizottság képtelen volna ellenőrizni, hogy a tagállamok helyesen alkalmazzák-e az irányelvet.

17. A Bizottság szerint a 75/442 irányelv 11. cikke úgy értelmezendő, hogy lehetővé teszi a tagállamoknak olyan *de minimis* küszöb bevezetését, amely alatt a hasznosítást végző létesítmények elvileg nem veszélyeztetik a környezetet. Ezt a küszöböt viszont az ágazaton belüli valamennyi létesítményre és vállalkozásra érvényes maximális mennyiségként kell rögzíteni. A 75/442 irányelv 4. cikkének tiszteletben tartása megköveteli ilyen küszöb meghatározását. Az irányelv általános rendszere olyan küszöb meghatározását is megköveteli, amelyen felül már nem lehet mentességet szerezni, tehát az általános eljárás szerint előzetes engedély beszerzése szükséges. Ez a rendszer hasonlít a könyveléssel kapcsolatos előírásokhoz, ahol a vállalkozásoknak méretük alapján eltérő kötelezettségeik vannak. Az eltérő méretű

vállalkozásokkal való eltérő bánásmód még nem jelenti a vállalkozások közötti megkülönböztetést.

18. Védekezésében az Olasz Köztársaság elsősorban két érvre hivatkozik. Egyrészt úgy véli, hogy a 75/442 irányelv 11. cikkének átültetését az irányelvnek megfelelően végezte el, mivel a vitatott rendelet 7. cikkében foglalt feltétel egyértelmű, és az említett irányelv céljainak megfelelően hozzájárul a hulladékok hasznosításának előmozdításához. Másrészt az Olasz Köztársaság vitatja a Bizottság azon értelmezését, hogy *de minimis* küszöböt kellene meghatározni, mivel az irányelv kifejezetten nem követeli meg abszolút értékben meghatározott maximális mennyiségek meghatározását. Mindezen felül az abszolút módon meghatározott küszöbértéken alapuló előzetes engedélyeztetés alóli mentesítés méltánytalanul sújtaná a nagyméretű vállalkozásokat, annak ellenére, hogy tevékenységüket gyakran jobban ellenőrzik, és az kevésbé káros a környezetre, mint a kisebb méretű vállalkozásoké.

19. E tekintetben a 75/442 irányelv általános rendszerére utalva elmondható, hogy 11. cikke kivételt jelent az általános előzetes engedélyeztetési eljárásnak az irányelv 10. cikkében előírt alkalmazása alól. A nevezett 11. cikk szövege egyértelműen kimondja, hogy az engedélyeztetés alóli mentesítést alá kell rendelni a valamennyi tevékenység típusra vonatkozó „általános [szabályoknak] [...], amelyekben meg vannak jelölve a hulladékok típusai és mennyiségei”. A rendelet által bevezetett rendszer tehát úgy

tűnik, nem felel meg ennek a meghatározásnak, mivel nem a hulladékok fajtája vagy mennyisége alapján, hanem az egyes vállalkozások saját hasznosítási kapacitása alapján állapít meg korlátokat. Továbbá az olasz rendelet által előírt maximális mennyiségek minden vállalkozás esetében eltérő szinten kerülnek megállapításra, ezért e mennyiségek valójában nem tekinthetők korlátozásnak. Következésképpen az Olasz Köztársaság nem megfelelően ültette át a 75/442 irányelv 11. cikkét.

20. Az EK-Szerződés kétségtelenül megengedi a tagállamoknak, hogy a környezetvédelem terén szigorúbb intézkedéseket fogadjanak el.¹² Ugyanakkor megemlítendő, hogy az Olasz Köztársaság által bevezetett mentesítési rendszer — állításával ellentétben — nem feltétlenül védi jobban a környezetet, mint a 75/442 irányelv, mert valójában megengedi a vállalkozásoknak, hogy mindenféle előzetes ellenőrzés nélkül végezzenek esetlegesen szennyező hulladékkezelési műveleteket. Az előzetes engedélyeztetés előírása tehát nem zárja ki a hulladékkezelés végrehajtásának lehetőségét. Az olasz rendszer továbbá ellentétes a 75/442 irányelv által bevezetett előzetes engedélyeztetési rendszerrel, amelynek célja a környezet károsításának megelőzése. Azt az érvelést pedig, miszerint az előzetes engedélyeztetés következménye megkülönböztetést eredményez, el

¹² — Az EK 176. cikk és az EK 95. cikk (4) bekezdése.

kell utasítani. Valójában az a vállalkozás is elvégezheti az általa tervezett hulladékhasznosítási műveleteket, amely nem részesül az előzetes engedélyeztetés alóli mentesítésben, amennyiben igazolja, hogy a műveletek a környezetre ártalmatlanok.

feltételezett kötelezettségzegés bizonyítása.¹³ Ennek hiányában a hivatkozott kötelezettségzegés nem állapítható meg.

B — A veszélyes és nem veszélyes hulladékok téves besorolásáról

21. A Bizottság felrója, hogy a vitatott rendelet pontatlanul határozza meg a hulladékok fogalmait, ami a veszélyes és a nem veszélyes hulladékok elhatárolását illetően a jogbiztonság hiányához vezethet. Ezenfelül a Bizottság azt is felrója a szóban forgó tagállamnak, hogy az mellőzi az Európai Hulladékkatalógus (EWC) kódjait, és hibás, illetve olyan kódokat használ, amelyek nem felelnek meg az érintett hulladékok besorolásának.

22. A Bizottság nem fejt ki, hogy miből áll az olasz szabályozásnak felrótt pontatlanság. Pedig az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Bizottságot terheli az általa

23. Az is megemlítendő, hogy a Bizottság a 91/689 irányelv 3. cikke alapján 2002. november 13-án saját maga hozta meg a veszélyes hulladékokat feldolgozó vállalkozások és létesítmények engedélyeztetés alóli mentesítésére vonatkozó olasz szabályokról szóló 2002/909/EK határozatot¹⁴, amelyben kimondja, hogy az olasz szabályozásban „a vonatkozó hulladékok típusait kellő pontossággal, az [EWC-nek] megfelelően azonosítják”.

24. Következésképpen az Olasz Köztársaságnak felrótt kötelezettségzegés vizsgálatát három olyan esetre korlátozzuk, ahol a Bizottság a vitatott rendeletre való konkrét hivatkozásokkal támasztja alá a kötelezettségzegést.

25. A vitatott rendelet 1. mellékletének 5.9. pontja a dielektrikus, féldielektrikus és fémes burkolattal ellátott optikai szálak kábeldarabokra vonatkozik. A Bizottság kiemeli az EWC kódjaira való utalás hiányát. Az

13 — Lásd különösen a C-413/92. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 1995. augusztus 11-én hozott ítéletet (EBHT 1995., I-2189. o., 45. pont).

14 — HL L 315., 16. o. Válaszának 11. és 12. pontjában a Bizottság arra az eljárásra utal, amely e határozat meghozatalához vezetett.

Olasz Köztársaság fenntartja, hogy a vonatkozó azonosító kódokat felsorolta a direktíva 9 aprile 2002¹⁵ C. mellékletében. Ugyanakkor ennek a belső rendelkezésnek az elfogadására az indokolással ellátott véleményben szabott határidő lejártát követően került sor, ezért úgy tűnik, a felrótt kötelezettségszegés megállapítható.

26. A vitatott rendelet 7.8. pontjának 1. mellékletével kapcsolatban a Bizottság úgy véli, hogy a magas hőmérsékletű égetőkemencéből származó hőálló anyagok hulladéka még nem elegendő annak megállapításához, hogy az alumíniumkohászatból származó burkolóanyagok felhasználása e norma hatálya alá tartozik-e, vagy sem, ami a veszélyes és a nem veszélyes hulladékok összetéveszthetőségéhez vezet. Mivel a kötelezettségszegés nem vitatott, a Bíróság köteles azt megállapítani.

27. A vitatott rendelet 1. mellékletének 3.10. pontjában foglalt, kimerült ezüst-oxidos elemekkel kapcsolatban a Bizottság fenntartja, hogy a 160605-ös EWC-kód (egyéb elemek és akkumulátorok) rendeletbeli hivatkozása téves, mivel a rendelet ezen elemeket nem veszélyes hulladéknak minősíti. A helyes kód — figyelembe véve az elemek higanytartalmát — az EWC 160603 (higanytartalmú szárazelemek) lenne, amely veszélyes hulladéknak minősül. Az Olasz Köztársaság ezzel

szemben úgy véli, hogy a szóban forgó hulladék „nem veszélyesként” való minősítése tökéletesen megfelel az említett 3.10. pontban foglalt kémiai és fizikai tulajdonságoknak, azaz: legalább 1%-nyi ezüst-oxidokat és/vagy ezüstsókat, valamint legfeljebb 9%-nyi cinket és 55%-nyi nikkelt tartalmazó acélborítás. Megállapítható, hogy a higanyt nem tartalmazó ezüst-oxidos elemek esetén a Bizottság besorolása nem tűnik helytállónak. Ebben a pontban tehát nem állapítható meg a kötelezettségszegés.

28. A fenti észrevételeket figyelembe véve megállapítható, hogy a vitatott rendelet 1. mellékletének 5.9. és 7.8. pontja nem felel meg sem a 75/442 irányelv 11. cikke (1) bekezdésének, sem a 91/689 irányelv 3. cikkének.

C — A hulladék hasznosítása és ártalmatlanságának közötti különbségtétel

15 — Direktíva 9 aprile 2002 che ricodifica i rifiuti individuati nel D. M. 5/2/98, ai sensi della decisione 2000/532/CE (a 2000/532 határozat végrehajtása érdekében az 1998. február 5-i miniszteri rendeletben meghatározott hulladékokat újraszabályozó irányelv).

29. A Bizottság kifogásolja, hogy az Olasz Köztársaság megsértette a 75/442 irányelv

1. cikkének e) és f) pontjával, valamint II. A. és II. B. mellékletével együttesen értelmezett 9. és 11. cikkét, mivel egyes műveleteket tévesen „hulladékhasznosításnak” minősített, amikor azok hulladékártalmatlanításnak minősülnek. Ugyanakkor a 75/442 irányelv említett rendelkezései értelmében kizárólag a hulladék ártalmatlanításához szükséges előzetes engedély beszerzése.

30. A 75/442 irányelv 1. cikkének e) pontja az ártalmatlanítást úgy határozza meg, mint „bármely művelet, amit a II. A. melléklet felsorol”. Az 1. cikk f) pontja alapján a hasznosítás „bármely olyan művelet, amit a II. B. melléklet felsorol”.

31. A vitatott rendelet 5. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy „az 1. mellékletben meghatározott környezethasznosítási tevékenységek a károsodott területek morfológiai átalakítás útján történő, termelési vagy társadalmi célú rehabilitálására irányulnak”. A vitatott rendelet 1. mellékletében találhatóak a „nem veszélyes hulladékok hasznosításának általános műszaki előírásai”, ideértve az egyes hulladékok típusát (az EWC-re való utalással), a hulladékok eredetét, azok tulajdonsá-

gait, a tervezett hasznosítási tevékenységeket, valamint az alapanyagok és a létrehozott termékek tulajdonságait.

32. Az Olasz Köztársaság fenntartja, hogy ezek a hasznosítási műveletek megfelelnek a 75/442 irányelv II. B. melléklete „Szétterítés a talajon mezőgazdasági vagy ökológiai feljavítás céljából [...]” című R 10 pontjának. A hasznosításként való minősítés az irányadó, mivel a hivatkozott eljárások az egyes hulladékok újrafelhasználását is magukban foglalják. Ráadásul a környezet helyreállítása egyúttal a területek rehabilitációját is jelenti.

33. A Bizottság eredetileg eltérő minősítést alkalmazott, mivel úgy ítélte meg, hogy a hulladéklerakók befedése — amelyet a vitatott rendelet 1. mellékletének műszaki előírásai néha a hasznosítási tevékenységekhez sorolnak — valójában ártalmatlanítási eljárást jelent, amely a 75/442 irányelv II. A. mellékletének „Lerakás a talaj felszínére vagy a talajba (pl. hulladéklerakóban stb.)” című D 1 pontja alá tartozik. Mindazonáltal válaszában — figyelembe véve az ASA-ügyben hozott ítéletet¹⁶ — a Bizottság elismerte, hogy a vitatott rendelet 5. cikkében

16 — A C-6/00. sz. ügyben 2002. február 27-én hozott ítélet (EBHT 2002., I-1961. o.). Lásd még a C-228/00. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 2003. február 13-án hozott ítéletet (EBHT 2003., I-1439. o.), a C-458/00. sz., Bizottság kontra Luxemburg ügyben 2003. február 13-án hozott ítéletet (EBHT 2003., I-1553. o.), a C-116/01. sz. SITA-ügyben 2003. április 3-án hozott ítéletet (EBHT 2003., I-2969. o.), valamint a C-307/00–C-311/00. sz., Oliehandel Koewit és társai egyesített ügyekben 2003. február 27-én hozott végzést (EBHT 2003., I-1821. o.).

említett, egyes morfológiai átalakítási és a hulladéklerakók befedésére irányuló műveletek hasznosítási eljárásnak minősülhetnek. A Bizottság ugyanakkor a vitatott rendelet 1. mellékletének 7.14. és 7.15. pontjával kapcsolatban továbbra is fenntartotta bírálatait, arra hivatkozva, hogy azok azért nem minősíthetők hasznosítási műveleteknek, mert a legfeljebb 50 kg/t szénhidrogént és a 300 kg/t kevésbé mérgező dízelolajat/olajat tartalmazó fűrési iszap és hulladékok felhasználására irányulnak.

34. Ezzel összefüggésben a fent hivatkozott ASA-ítélet 68. pontjában a Bíróság megállapította, hogy „sem a 3. cikk (1) bekezdésének b) pontjából, sem a [75/442] irányelv más rendelkezéséből nem következik, hogy az, hogy a hulladékok veszélyesek-e vagy sem, önmagában releváns volna annak megítélésakor, hogy a hulladékok kezelésére irányuló művelet [az említett] irányelv 1. cikkének f) pontja alapján hasznosításnak minősül-e”¹⁷.

35. Annak eldöntéséhez, hogy valamely művelet hulladékhasznosításnak minősül-e vagy sem, egyedül azt kell megállapítani, hogy „az-e a fő célja, hogy a hulladékok egy adott célra használatos anyag helyett, azt

helyettesítve hasznos szerepet töltsenek be, ezáltal megőrizve a természeti erőforrásokat”¹⁸.

36. A vitatott rendelet 1. mellékletének 7.14. pontja előírja, hogy a cementiparban keletkező hulladékokat környezetrehabilitációs céllal, illetve a szilárd városi hulladékokat tartalmazó hulladéklerakók befedése végett — adott esetben sótalánítást követően — újra kell hasznosítani. A 7.15. pontban hivatkozott hulladékokat a téglaiiparban, a könnyűbeton-iparban és a cementgyárakban környezetrehabilitáció céljából adott esetben kiszáritás és sótalánítás után újra fel lehet használni, vagy a szilárd városi hulladéklerakókat lehet velük befedni. A Bizottság elfogadta, hogy a vitatott rendelet 1. melléklete 4.4.3. pontjának g) alpontja, 11.2.3. pontjának e) alpontja, 12.1.3. pontjának g) alpontja, 12.3.3. pontjának i) alpontja és 12.4.3. pontjának g) alpontja értelmében a hulladéklerakók befedése hasznosítási műveletnek tekinthető.¹⁹ Az ugyanezen melléklet 7.14. és 7.15. pontjában írt hulladékbe fedési eljárás pontosan megegyezik az itt említett eljárásokkal. Megállapítható tehát, hogy a Bizottság nem bizonyította, hogy a vitatott rendelet 1. mellékletének 7.14. és 7.15. pontjában hivatkozott hulladékhasznosítási műveletek a 75/442 irányelv értelmében hasznosítási műveleteknek minősülnek.

18 — Az ASA-ügyben hozott ítélet 69. pontja; lásd még a Bizottság kontra Németország ügyben hozott ítélet 45. pontját és a Bizottság kontra Luxemburg ügyben hozott ítélet 36. pontját (hivatkozások fent).

19 — A Bizottság válaszában 24. pontja.

17 — Az ASA-ügyben hozott ítélet (hivatkozás fent) 68. pontja.

IV — Véggövetkeztetések

37. A fentieket figyelembe véve a Bíróságnak az alábbiakat javaslom:

- 1) állapítsa meg, hogy az Olasz Köztársaság — mivel a decreto 5 febbraio 1998 sull'individuazione dei rifiuti non pericolosi sottoposti alle procedure semplificate di recupero ai sensi degli articoli 31 e 33 del decreto legislativo 5 febbraio 1997, n° 22 7. cikke szerinti hulladékártalmatlanítási és hasznosítási tevékenységek folytatását mentesítette a szükséges előzetes engedélyeztetés alól, anélkül hogy valamennyi tevékenységtípusra általános szabályokat fogadott volna el, amelyek megjelölik jelölve a hulladékok típusait és mennyiségeit, valamint azokat a feltételeket, amelyek mellett a kérdéses tevékenységeket mentesíteni lehet az engedélyezési kötelezettség alól, és amelyek így megelőznék az emberi egészség veszélyeztetését és a környezet károsítását — nem teljesítette az 1991. március 18-i 91/159/EGK tanácsi irányelvvel módosított, a hulladékokról szóló, 1975. július 15-i 75/442/EGK tanácsi irányelv 4. cikkéből és 11. cikkének (1) bekezdéséből eredő kötelezettségeit;
- 2) állapítsa meg, hogy az Olasz Köztársaság — mivel nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a „decreto 5 febbraio 1998” 1. mellékletének 5.9. és 7.8. pontjában említett hulladékok veszélyesnek vagy nem veszélyesnek minősülnek-e — nem teljesítette a 91/156 irányelv által módosított 75/442 irányelv 11. cikkének (1) bekezdéséből és a veszélyes hulladékokról szóló, 1991. december 12-i 91/689/EGK tanácsi irányelv 3. cikkéből eredő kötelezettségeit;
- 3) egyebekben utasítsa el az Európai Közösségek Bizottságának keresetét.